

(Chapter - 19)

10

မယ်ကျို (မြန်မာမြန်)

34

HARUKI MURAKAMI
And Jay Rubin

Book ONE

Chapter -19

အာအိုမာမဲ

အမျိုးသမီးတွေ တီးတိုးဆိုတယ်

"လူသေးသေးလေးတွေ ဟုတ်လား" လို့ အာအိုမာမဲက ကောင်မလေးကို ညင်ညင်သာသာ မေးလိုက်တယ်။ "လူသေးသေးလေးတွေက ဘယ်သူတွေလဲ ပြောပြပါဦး" ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒီလောက်လေးပဲ ပြောပြီး ဆူဘာဆာရဲ့ ပါးစပ်တွေ ပြန်ပိတ်သွားပြန်တယ်။

ခါတိုင်းလိုပဲ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ တခုခုထဲ နစ်မြုပ်နေသယောင် ကြောင်ကြောင်လေး ဖြစ်နေပြီး နောက်စကား တခွန်းလောက် ပြောဖို့ တောင် သူ့မှာ ခွန်အားမဲ့နေသလိုပဲ။

"သမီးနဲ့ သိတဲ့ တယောက်ယောက်လား" လို့ အာအိုမာမဲ ထပ်မေးတယ်။

မဖြေပြန်ဘူး။

"ဒီစကားကို သူထပ်ခါ တလဲလဲပြောတယ်" လို့ မင်းကတော်က ပြောတယ်။ "လူသေးသေးလေးတွေ ... သူဘာကို ပြောချင်တာလဲ စဉ်းစားလို့ မရဘူး"

အဲဒီ စကားလုံးကနေ မကောင်းတဲ့ အငွေ့အသက်တွေကို ခံစားနေရ

တယ်။ ဟိုးအဝေးကြီးက မိုးကြိုးပစ်သံကို သဲ့သဲ့လေး ကြားနေရသလိုပဲ။

"လူသေးသေးလေးတွေဆိုတာ သူ့ကို ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်လိုက်တဲ့ လူတွေများ လား" လို့ မင်းကတော်ကို မေးလိုက်တယ်။ မင်းကတော်က ခေါင်းခါပြီး "အန်တီလည်း မသိဘူး။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် 'လူသေးသေးလေးတွေ' ဆိုတာ သူ့အတွက် တော်တော် အဓိပ္ပာယ်ရှိပုံရတယ်"

ကောင်မလေးက လက်ကလေးတွေကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေတယ်။ အဓိပ္ပာယ် ဖော်ရခက်တဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက လေထဲကို ငေးကြည့်လို့ နေတယ်။

"သူဘာတွေများ ဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်နော်"

"စစ်ဆေးကြည့် သလောက်တော့ မုဒိမ်းအကျင့် ခံထားရတာပဲ။ ထပ်ခါတလဲလဲကို ကျင့်ခံထားရတာ။ မိန်းမကိုယ် နှုတ်ခမ်းတွေက ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်နေပြီ။ သားအိမ်ကိုလည်း ထိခိုက်ထားတယ်။ သူ့သားအိမ်ထဲကို တော်တော်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားလိင်တံ ဝင်ထားတာ။ သားအိမ်က အရွယ်တောင် မရောက်သေးဘူး။ မျိုးဥကြွေမယ့် နေရာက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပျက်စီးသွားပြီ။ ဆရာဝန်တွေ ပြောသလိုဆိုရင် သူ့ကိုယ်ဝန် ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး "လို့ မင်းကတော်က ခပ်အေးအေး ပြောတယ်။

ကောင်မလေးရှေ့မှာ ဒီလို အသေးစိတ် ပုံဖော်ပြီး တမင်တကာ ပြောနေပုံ ရတယ်။ ဆူဘာဆာက ဘာမှ မပြော၊ ဘယ်လိုမှ ခံစားရပုံ မပေါက်ဘဲ ဒီတိုင်း နားထောင်နေတယ်။ တခုခု ပြောမယ့်ပုံနဲ့ ပါးစပ် လှုပ်လာပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဘာသံမှ ထွက်မလာဘူး။

"ဒါတင်ပဲ မဟုတ်သေးဘူး" လို့ မင်းကတော်က လေသံအေးအေးနဲ့ ဆက်ပြောတယ်။ "သားအိမ်ကို ပြန်ပြီး ကောင်းသွားအောင် ကုလို့

ရသွားတယ် ဆိုရင်တောင်မှ ဒီကလေးမလေးဟာ ဘယ်သူနဲ့ မှ လိင်ဆက်ဆံချင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အထဲကို ထိုးထည့်ခံရတဲ့ အချိန်မှာ ဒီလောက် စုတ်ပြတ်သွားစေတဲ့ နာကျင်မှုမျိုးကို ထပ်ခါတလဲလဲ ခံစားထားရတာကို။ အဲဒီ နာကျင်မှုက မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ စွဲမြဲနေပြီး ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်သွားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အန်တီပြောတာ သဘောပေါက်လား။"

အာအိုမာမဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ဒူးခေါင်းကို လက်ချောင်းတွေနဲ့ တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားမိတယ်။

"နောက်တမျိုး ပြောရရင် သူ့ကိုယ်ထဲက မျိုးဥတွေဟာ ဘယ်ကိုမှ သွားစရာ မရှိတော့ဘူး။" မင်းကတော်က ဆူဘာဆာကို တချက် လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ဆက်ပြောတယ် "အဲဒီမျိုးဥတွေက မြဲသွားပြီ"

ဆူဘာဆာ ဘယ်လောက် နားလည်လဲလို့ အာအိုမာမဲ မတွေးတတ်ဘူး။ သူ လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားလည်ရင်တောင်မှ ခံစားချက်တွေကတော့ ဒီမှာ ရှိမနေဘူး။ သူ့နှလုံးသားတွေကို တခြား တနေရာက မှောင်မည်းနေတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ သော့ခတ် အကျဉ်းချ ထားလိုက်ပြီ ထင်တယ်။

"မိန်းမတယောက် ရှင်သန်နေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ကလေး မွေးဖို့ ပဲလို့ တော့ အန်တီ မပြောလိုပါဘူး။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်တိုင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် ဘာမှန်း မသိသေးတဲ့ အရာကို ဘယ်သူကမှ ချုပ်ကိုင်ပြီး အတင်းအကျပ် လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ကလေးမွေးမယ် မမွေးဘူး ဆုံးဖြတ်ခွင့်ဟာ မိန်းမတွေရဲ့ မွေးရာပါ အခွင့်အရေးပဲ"

အာအိုမာမဲ ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းသာ ညိတ်လိုက်တော့တယ်။

"ဒီလို လုပ်ဖို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်ပြုလို့ မရဘူး" လို့ မင်းကတော် ထပ်ပြောတယ်။ သူ့အသံဟာ ခံစားချက်ကြောင့် မသိမသာ တုန်နေတယ် ။ "ကလေးက အဲဒီနေရာကနေ တယောက်တည်း ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ။ သူဘယ်လို လုပ်ပြီးများ ပြေးလာနိုင်လဲ မသိဘူး။ ဒီနေရာက လွဲလို့ သူ့မှာ သွားစရာနေရာ မရှိဘူး။ တခြား ဘယ်နေရာကမှ သူ့အတွက် မလုံခြုံဘူး"

"သူ့မိဘတွေရော ဘယ်မှာ လဲ"

မင်းကတော်က စားပွဲကို လက်ချောင်းတွေနဲ့ ခေါက်လို့ နေတယ်။ " အန်တီတို့ သူ့မိဘတွေ ဘယ်မှာ လဲဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်က ဒီလိုကိစ္စတွေကို ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ သူတွေကို။ ကောင်မလေးက သူတို့ ဆီက ထွက်ပြေးခဲ့တာ "

"သူတို့ ကိုယ်တိုင်က သူတို့ သမီးကို မုဒိမ်းကျင့်ဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့တာလား"

"ခွင့်ပြုရုံတင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မြှောက်ပေးခဲ့သေးတာ "

"ဒါပေမဲ့ ... ဘာလို့ ဘယ်သူကမှ ..." အာအိုမာမဲ ဘာဆက်ပြောရမလဲ မသိတော့ဘူး။

မင်းကတော် ခေါင်းခါပြီး "ဘယ်လောက် ဆိုးဝါးတယ်ဆိုတာ အန်တီသိပါတယ်။ ဒီလို ကိစ္စမျိုးဆိုတာ မဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု အခြေအနေကတော့ မတူဘူးလေ။ အိမ်တွင်း အကြမ်းဖက်မှုလောက် မရိုးရှင်းဘူး။ ဆရာဝန်တွေက ရဲကို အကြောင်းကြားဖို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီ အကြောင်းမကြားခဲ့ဘူး။ ဆရာဝန်နဲ့ ရင်းနှီးတော့ ရဲ မတိုင်ဖို့ ပြောလိုက်နိုင်တယ်"

"ဘာလို့ ရဲမတိုင်ချင်တာလဲ" လို့ အာအိုမာမဲ မေးလိုက်တယ်။

"ကလေးက လူမဆန်တဲ့ အရိုင်းအစိုင်းတွေရဲ့ သားကောင် ဖြစ်ခဲ့တာ လေ။ နောက်ပြီး ဒီကိစ္စက မှတ်လောက် သားလောက်အောင် ကောင်း ကောင်း အရေးယူသင့်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုပဲ။ ရဲတိုင်တယ်ပဲ ထားပါတော့ သူ တို့ က ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာ မလို့ လဲ။ ကလေးက စကားတောင် ကောင်း ကောင်း မပြောနိုင်တာကို။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ ပြန်ပြောပြနိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး ။ တကယ်လို့ ပြောပြနိုင်တယ် ဆိုရင်တောင်မှ အန်တီတို့ မှာ ဘာများ အထောက်အထား ရှိနေလို့ လဲ။ တကယ်လို့ ကလေးကို ရဲလက် အပ်လိုက်ရင် ရဲတွေက မိဘတွေဆီ ပြန်ပို့လိုက်မှာ ပဲ။ သူ့မှာ တခြား သွားစရာ နေရာမှ မရှိဘဲ။ နောက်ပြီး ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခွင့်က မိ ဘာတွေဆီမှာ ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။ ဟိုကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ အရင်လိုပဲ ပြန်လုပ်ခံရမှာ ပဲ။ အဲဒီလို မဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ"

အာအိုမာမဲ ခေါင်းညိတ် လိုက်တယ်။

"ကလေးကို အန်တီကိုယ်တိုင် မွေးမယ်။ ဘယ်ကိုမှ မပို့နိုင်ဘူး။ သူ ကို ဘယ်သူ လာခေါ်ခေါ် မထည့်နိုင်ဘူး။ မိဘတွေ လာခေါ်ရင်တောင် ထည့်မပေးလိုက်နိုင်ဘူး။ တနေရာရာမှာ ဖွက်ထားပြီးတော့ တခါပြန် ရှ င်သန်လာအောင် သေချာ ပြန်ပြုစုပေးမယ်" လို့ သေချာတဲ့ အသံနဲ့ ပြော တယ်။

မင်းကတော်နဲ့ ကလေးမကို တလှည့်စီ ကြည့်ရင်း အာအိုမာမဲ တော် တော်ကြာအောင် ထိုင်နေမိတယ်။

"ဒါဆို သူ့ကို ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တဲ့ သူ့ကို သိထားပြီပေါ့။ ယောက်ျား တယောက်တည်းရော ဟုတ်ရဲ့ လား" လို့ အာအိုမာမဲ မေးလို က်တယ်။

"အင်း ... သိထားပြီးပြီ။ တယောက်တည်းကပဲ လုပ်တာ"

"ဒီလူကို တရားစွဲလို့ မရနိုင်ဘူးလား"

"ဒီလူက အကောင်ကြီးကြီးထဲက။ လူတွေကို လွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့ သူ။ ကလေးမရဲ့ အမေအဖေတွေ ကိုယ်တိုင်က သူ့လက်အောက် ရောက်နေတာ။ ခုချိန်ထိလည်း အဲဒီမှာ ပဲ ရှိနေတုန်းပဲ။ သူ့ခိုင်းသမျှ အကုန် လိုက်လုပ် မယ့် သူတွေ။ သူတို့ မှာ ကိုယ်ပိုင် စရိုက်လက္ခဏာဆိုတာ မရှိဘူး။ ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိဘူး။ ဟိုလူပြောသမျှ အကုန် အမှန်လို့ ထင်နေတဲ့ လူတွေ။ ဆိုတော့ သူတို့ သမီးကို ပေးပါလို့ တောင်းတော့လည်း မငြင်းနိုင်ဘူးပေါ့။ ငြင်းဖို့ နေနေသာသာ ကလေးကို ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ က ဘာတခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ဝမ်းသာအားရ ထည့်ပေးလိုက်တာ"